

Jamsai

เพราะมารุ่นพี่อันยิ่งใหญ่ (?) เธอจึงต้องมาอกกับ
มาสเตอร์หน้าหวานฟูฟ่องๆ ปลายหัวใจของเธอทีละน้อย

Jamsai Sugar Café

ทดลองอ่าน เปิด
ทดลองอ่าน ทำรับ

Jamsai

ทดลองอ่าน

รัก
นาย
หน้าหวาน

Jamsai

ทดลองอ่าน

TheLittleFinger ใช้น
SUKI นว

Jamsai

Sugar Café

เปิด
ตำรับ
รัก
เกษ
ทหน้าหวาน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

รู้จัก
นักเขียน

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ อาจจะเขียนยาวหน่อยนะคะ พอดีไปทำเรื่องบ้าง บอๆ มา 555 พอดีเมื่อไม่นานมานี้มีโอกาสดูไปออกเดทกับผู้ชายญี่ปุ่นมา แล้วหลังจากเดดจบมานั่งคิดดูก็พบว่า "ทำอะไรลงไปเนี่ย!!!"

คือหลังจากเดดปุ๊บก็เห็นลิงก์ที่แชร์ๆ กันทาง facebook ค่ะ เป็นคลิปเกี่ยวกับการออกเดทแรก เลยจิ้มไปดู (เมื่อสาย)

อ้อโฮ เราทำตรงกันข้ามกับคลิปทุกอย่างเลยคะ ตัวอย่างเช่น เวลาทักทายตอนเจอกันครั้งแรกก็โบกไม้โบกมือ ทำทำน่ารักๆ

เวลาเดดก็มองไปทางอื่นบ้างเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้มองมาทางเราได้อย่างไม่เกร็ง ทำทำน่ารักๆ เพื่อให้ดูน่าทะนุถนอมบ้าง

กินของพองาม แล้วก็สนใจในเรื่องที่เค้าพูด อะไรทำนองนี้

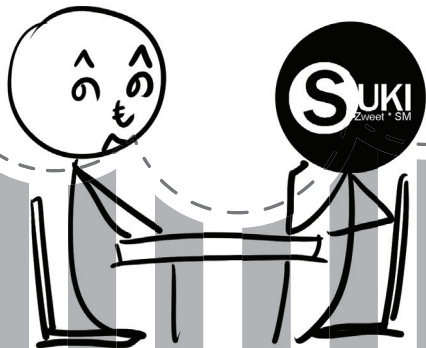
ส่วนที่เราทำนะเหอหือหือ เจอกันครั้งแรก เซกแฮนด์ค่ะ (เพื่อนแซวว่า "นี่แกไปคุยธุรกิจมาหรืออะ...") แล้วพอช่วงที่เดดกันอยู่ ทำที่ก็แมนมาก จนบางที่ต้องขอโทษทางผู้ชายว่า "ขอโทษที่แมนไปหน่อย..." แล้วตอนกินของกัน รู้สึกว่าทางผู้ชายก็มองมาตอนที่ผลอแหละ แต่แทนที่จะมองไปทางอื่นแบบในคลิป เากลับมองแล้วถามผู้ชายว่า "มีอะไรเปล่า?" นางก็สายหัวรั้วๆ

OMG เค้าจะคิดว่าหาเรื่องรีเปล่านี่...

(จบตอน 1 ติดตามต่อเล่มหน้าค่ะ)

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

ชาถ้วยแรกถือกำเนิดขึ้น
เพียงเพราะมีใบไม้แห้งปลิวหล่นลงไป ในหม้อต้มน้ำดื่ม
สำหรับจักรพรรดิจีนผู้หนึ่ง

บทนำ

ถ้าบอกว่าบ้านฉันกำลังมีปัญหาหรือบอกว่าฉันกำลังมีปัญหา
ที่บ้าน จะมีใครเชื่อฉันหรือเปล่า

"ป้าชา...ป้าอยากตายยย~"

"-__-"

เอาอีกละ...เปิดเรื่องมาก็เจอเสียงครวญครางของพ่อตัวเองแต่เช้า

"ป้าชา...ป้าอยากตายยย~"

"-_-;"

จริงๆ ก็ไม่ใช่แค่เปิดเรื่องหรือก เพราะพ่อฉันบ่นว่าอยากตายสาม
เวลาหลังอาหารนั่นแหละ

"โฮๆ~ ความหวังของมีคิงต้องพังทลายเพราะป้าแน่ๆ เลย
โฮๆ~"

เอิ่ม...และพ่อก็เป็นแบบนี้ทุกที เป็นทุกเช้าด้วย

เป็นเรื่องปกติเลยล่ะ ถ้าวันไหนฉันเดินลงมาจากห้องและมาตรง
ส่วนของร้าน Tea Room เพื่อหาอะไรกินนิดหน่อยก่อนไปโรงเรียน ฉันก็
จะเจอพ่อตัวเองนั่งกุมขมับหรือไม่ก็นวดขมับหนีบๆ

แล้วพอพ่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นฉันบ๊ีบ ต่อมชัดของพ่อก็กำเริบทันใด

พ่อสามารถบีบน้ำตาออกมาได้ไม่ต่ำกว่าสิบแกลลอนเมื่อเห็นหน้าฉัน
พ่อเป็นแบบนี้มาประมาณสามเดือนแล้ว...ตั้งแต่กิจการร้าน Tea
Room ที่แม่เปิดมาเริ่มตกต่ำแบบไม่น่าให้อภัย
"ป้านซา...ป้าเห็นวิญญาณมีของลูกมายืนด่าอยู่เนี่ย T_T"

"เว่อร์น่าป้า --;"

ฉันกระโดดขึ้นนั่งบนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์ที่พ่อกำลังแสดง
บทโศก จากนั้นก็ยกแก้วนมที่พ่อเทเอาไว้ให้ขึ้นดื่มพลางยกมือขึ้นตบ
ไหล่ที่หนาไปด้วยไขมัน

แรกๆ ที่เห็นพ่อทำให้โศก ฉันก็ตกใจจนหัวใจแทบวายอยู่หรร
ณะ แต่ไปๆ มาๆ ก็เห็นบ่อยจนชินใจไปแล้ว อาการตกใจเวลาเห็นพ่อ
โศกาจึงสลายไปหมดสิ้น --;

ความฝันเดียวของแม่ฉันก็คือการมีร้านชากาแฟเล็กๆ ที่มีโต๊ะ
น่ารักๆ ให้นั่งดื่ม มีขนมเค้กให้กินคู่ไปกับชาอร่อยๆ ได้เห็นลูกค้ามานั่ง
ดื่มชาและกินขนมพูดคุยกันด้วยรอยยิ้ม

และมันก็เคยประสบความสำเร็จแบบนั้นนะ อืม จริงๆ ก็ไม่ถึง
กับประสบความสำเร็จหรอก ก็แค่เปรียบได้กับการก้าวขึ้นบันไดไปได้
หลายขั้นแล้ว ตั้งแต่หาทำเลทำร้าน ตกแต่ง...

แต่ความฝัน...มักเป็นไปได้อากอยู่เสมอนี่นา

1

Evening Café

เดินผ่าน มองคนไม่รู้จัก วนเวียนและเป็นอยู่
ดูไปก็รู้สึก อย่างเคย เหมือนเคย
ลองมองผ่าน ความทรงจำที่มีอยู่ คงมีเพียงฉันคนเดียว
คนเดียวที่รู้จัก อย่างเดิม เหมือนเดิม*

* เพลง : คู่กัน ศิลปิน : Scrubb

เสียงเพลงโปรดของฉันดังมาเข้าหูอีกรอบ ฉันชอบเพลงนี้จนต้อง
ดิงมาเก็บไว้ฟังในเครื่องเล่นเพลงเวลาปั่นจักรยานไปโรงเรียนทุกๆ เช้า
(บ้านฉันอยู่ใกล้โรงเรียนก็เลยปั่นจักรยานมาเป็นประจำ ฮีๆ จะตื่นสาย
ก็ได้เพราะปั่นจักรยานไม่ถึงสิบห้านาทีก็ถึงแล้ว ><)

"อ้าว ปั่นช้า ทำไมแกทำหน้าที่เป็นหมาเหงามาเรียนล่ะ --"

ฉันเดินฟังเพลงลึลลาเข้าไปในห้องแท็กซี่แต่ยังรู้เพื่อนซี้ที่ดันมาทัก
ซะได้ว่าฉันหน้าเหมือนหมาเหมา

"อะไร ใครหน้าเหมือนหมา --^"

"ปั่นช้า รู้เขาเปรียบเฉยๆ ไม่ได้ว่าเธอหน้าเหมือนหมาซะหน่อย
--"

เพลงขลุ่ย...เพื่อนอีกคนของฉันพูดขึ้นมาบ้าง บางทีฉันก็เบื่อการ
เรียกชื่อเพื่อนคนนี้ของตัวเองเหมือนกันนะ ไม่เข้าใจว่าแม่ของขลุ่ยจะ
ตั้งชื่อลูกให้ยาวยืดยาวไปทำไม จะเพลงก็เพลง จะขลุ่ยก็ขลุ่ย เลือกลงไปเลย
สักอย่างจะดีกว่า

แล้วตกลงเมื่อที่ฉันฟังผิดไปหรือใจ รุ่งพูดว่าฉันทำหน้าที่เหมือนหมา
เหมา ไม่ได้คิดว่าฉันหน้าเหมือนหมาหรือหออ หูเพี้ยนปอยๆ แบบนี้
ได้โดนเพื่อนตัวเองฆ่าเข้าสักวันแหงๆ --;

"แกกลุ้มเรื่องพ่อมาอีกหรือใจ"

พอดีหูฟังออกจากรูหู หูของฉันก็เริ่มกลับเข้าที่เข้าทางและฟัง
ภาษาคนรู้เรื่อง รุ่งก็เข้าใจตั้งคำถามจี้จู้จี้จ๋าๆ ของฉันจริงๆ

"ก็...ประมานั้น --"

ฉันยกไหล่ตอบพร้อมกบยัดหูฟังลงในถุงเดียวกับไอพอด (ของปลอม)

"เรื่องกิจการของที่บ้านเธอน่ะหรือ"

เพลงขลุ่ยถาม...สามารถสังเกตเห็นความแตกต่างของเพื่อนฉันได้จาก
การขานสรรพนามนี้แหละ ถ้าเป็นรุ่ง ยัยนั้นจะเรียกฉันว่า 'แก' แต่ถ้า
เป็นคุณหนูกุลสตรีอย่างเพลงขลุ่ยก็จะเรียกฉันว่า 'เธอ' ฉันก็อยากเรียก
เพื่อนว่า 'เธอ' บ้างอะนะ แต่ไม่ถนัดปากยังงักกิล =..=

'กิจการของที่บ้าน' จริงๆ แล้วเรียกแบบนี้ก็ไม่ค่อยถูกเท่าไรหรือ

เพราะว่ามันคือ 'กิจการความฝันของแม่' ต่างหาก

พ่อของฉันเป็นนักออกแบบภายใน ส่วนมากก็รับงานมาทำที่บ้าน อยู่แล้ว (ทำที่บ้านจนพุงเริ่มย้วยนิดๆ) ส่วนแม่ก็เป็นแม่บ้านเฉยๆ แม่มีความฝันว่าอยากเปิดร้านชาและขายเค้กอร่อยๆ ซึ่งมันก็เป็นรูปเป็นร่างสำเร็จจนได้ ครอบครัวของเราย้ายมาอยู่บ้านหลังใหม่ซึ่งเป็นบ้านสองชั้น แต่เพราะมันอยู่ในทำเลที่ดีพอสมควร แม่จึงแบ่งส่วนหนึ่งมาเปิดคาเฟ่เล็กๆ ตกแต่งอย่างน่ารักและตั้งชื่อร้านว่า 'Tea Room' มีเคาน์เตอร์ไม้สำหรับให้ลูกค้ามาสั่งออเดอร์ โต๊ะไม้ในร้านก็เป็นแบบชอบมนน่ารักๆ และมีรูปภาพดอกไม้สีชมพูแดงประดับไว้

ตอนแรกๆ กิจการก็ไปได้ดีอยู่หรอก จนกระทั่ง...เมื่อปีก่อนที่แม่เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ ร้านของเราก็เลยยอดตกฮวบๆ จนพ่อโซ่ซัดได้ทุกวี่วันเพราะกลัวจะทำความฝันของแม่สลาย

แต่ทีนี้ ฉันไม่ได้พูดเพราะมีอคติกับร้านของครอบครัวตัวเองนะ แต่ฝีมือการชงชาของพ่อกับของฉันมันห่วยสุดๆ ไปเลย แกมฉันยังอบเค้กแต่ละชนิดได้คุณภาพดีเยี่ยมอย่างสุดๆ อีกด้วย มันช่างตอกย้ำซ้ำเติมความฝันของแม่จริงๆ T_T

"เออ~ พูดถึงร้านชาคาเฟ่ วันก่อนเพื่อนฉันที่อยู่โรงเรียนอินพาฉันไปนั่งที่ร้านหนึ่งมา สูดยอดมากกก~"

"ร้านที่ว่่านั้นใช่ Evening Café หรือเปล่า"

"อืม อร่อยสุดยอดเลย >_<)b"

ผัวะ!

ทันทีที่รุ่งพูดจบ เพลงขลุ่ยก็หยุดลงดิ้นสอไปพาดไหล่รุ่งจนหน้าแทบแบ่

"เธอจะพูดให้ปั้นขำยิ่งจ่อยหรือไงรุ่ง --;"

"โธ้ย ไม่ใช่! ที่ฉันจะพูดนะคือว่า...ทำไมเราไม่ลองไปออกสำรวจการค้ำร้านอื่นดูบ้างเล่า"

หืม (- -)

"บ้าเหอ ไปดูให้ยังเจ็บใจหรือไง --"

อืม (-_)

"ไม่ใช่ยะเพลงขลุ่ย ฉันหมายถึงเซอร์เวย์นะ สำรวจะนะเพ็อน~ T_T"
จั้นเหรอ (- -)

"มันช่วยอะไรปั้นชาได้เหรอ -_-Λ"

งีม ทำจะจริง (T_)

"โห~ เราจะได้ไปแอบเลียนแบบเขามาไงเล่า =O="

บั้ง!~ และคำพูดสุดท้ายของรุ่งก็ทำให้ฉันบั้งขึ้นมาได้...

"เพลงขลุ่ยว่าอย่า..."

"ไม่แน่นอนะรุ่ง...ขลุ่ย..."

นั่นสินะ บางทีนี้อาจจะช่วยให้พ่อพี่น้องร้านขึ้นมาก็ได้

"เย็นนี้พวกเธอว่างไหม้ยุ่ง"

"อืม มีอะไรเหรอปั้นชา -_-"

"พาฉันไปที่นะรุ่ง ที่ร้านนั่นนะ!"

ใช่แล้ว...บางที่...บางที่เราก็ต้องออกสำรวจตลาดสักหน่อย แถม
ยังต้องไปลอกเลียนอะไรมาซะบ้าง! แม่จ๋า...พ่อจ๋า...ปั้นชาจะไปแสวงหา
ทางออกมาให้เดี๋ยวนี้แหละค่า >_<

และแล้วก็ถึงตอนเย็น รุ่งกับเพลงขลุ่ยพาฉันมาถึง Evening Café
ด้วยรถเบนซ์ของบ้านเพลงขลุ่ย จักรยานของฉันก็เลยถูกทิ้งไว้ที่โรงจอด
จักรยานของโรงเรียน -..-

"มายก็อดดด~ แคน้ำร้านก็ตงแต่งซะดูดีเกินไปแล้ว T_T"

และพอมาถึงปั๊มน้ำมันก็เห็นน้ำตาตกในทันใด ทำไมร้านนี้มันถึงได้ดูดี
อย่างนี้ละ ฉันมองประตูกระจกหน้าร้านที่เป็นทรงโค้งแบบเปิดได้สองบาน
มีตัวอักษรสีเงินเขียนว่า Evening Café จากนั้นก็มองเลยเข้าไปข้าง
ในซึ่งตกแต่งสไตล์ยุโรปนิดๆ

พ่อจ๋าแม่จ๋า ปั้นชาเห็นแล้วอยากร้องไห้ ร้านนี้มันใหญ่จังเลยอะ!
แถมใหญ่ขนาดนี้แต่ก็ยังมีลูกค้านั่งอยู่เพียบ อะไรจะโด่งดังขายได้ขายดี
แบบนี้ละ ปั้นชาไซ้แซ่ดดด~ T_T

"จะยืนมองประตูร้านเขาอีกนานมั้ยปั้นชา เข้าไปกันเถอะ -_-;"

รุ่งที่เห็นฉันยืนมองอ้าปากค้างอยู่นานตัดสินใจด้านหลังฉันที่ยังคง
อึ้งทึ่งอยู่ให้เข้าไปในร้าน

กริ่ง~

พอเปิดประตู เสียงกระดิ่งทองเหลืองที่แขวนอยู่ก็ดังและส่งเสียง
เบาๆ พร้อมกับกลิ่นของชาหอมๆ ที่ลอยมาปะทะจมูก

เอ...อันนี้ที่ร้านของบ้านฉันก็มีนะ เปิดประตูไปก็จะได้ยินเสียง
กระดิ่งดังกริ่ง แต่มันไม่มีกลิ่นหอมๆ หวานๆ ของชากับขนมเพราะร้าน
ฉันมันคนโล่งจนแทบไม่ได้ขังให้มีกลิ่นน้ำชาเลย กระซิกๆ T_T

"สวัสดีครับ...ก็ท่านครับ ^^"

"ละ...สามคะ =///="

"จะพาเข้าไปนั่งนะครับ ^^"

แค่มีคนแปลกหน้าก้าวเข้ามาในร้านก็มีพนักงานหนุ่มหน้าตาดี
ตรงรี่เข้ามาถามไถ่จนรุ่งแทบจะตอบกลับไปไม่เป็นภาษาคน

แฮม ไถ่หน้าตาหล่อลากเช่นนี้มันก็ช่วยเรียกลูกค้าสาวๆ ได้ดีอยู่
หรอก แต่บ้านฉันจะเอาปัญญาที่ไหนไปจ้างล่ะ ลำพังลูกค้ายังแทบ
ไม่เข้ามาในร้านให้ไปเสิร์ฟเลย --^

ร้าน Evening Café ตกแต่งด้วยโต๊ะเก้าอี้ที่เป็นเหล็กดัดดีชาว
ดีไซน์เก๋ มีเถาไฉวี่ปลอมพันไปพันมาช่วยสร้างบรรยากาศ บางมุมของ
ร้านก็ตกแต่งด้วยชุดโซฟาสีเหลืองอ่อนกับเขียวอ่อน แถมยังมีหมอนอิง
กับตุ๊กตาวนึ่งประดับอีก

ช่างแตกต่างกันจริงๆ T_T สมควรแล้วที่เพลงขลุ่ยห้ามตั้งแต่แรก
ว่าอย่ามาจะดีกว่า ~

พนักงานเสิร์ฟพาพวกฉันไปนั่งที่มุมโซฟาแล้วก็เดินไปหยิบเมนูมา
ให้พร้อมกับบรอจดอกเดอร์ไปด้วย

โห ชุดพนักงานเสิร์ฟที่นี่ก็เข้ากับบรรยากาศการเป็นคาเฟ่ซะเล่นนะ
อย่างชุดที่นายคนนี้ใส่ก็เป็นกางเกงสลักสีสีดำ เสื้อเชิ้ตตัวในสีขาวทับด้วย
ผ้ากันเปื้อนผืนโตสีดำผูกตั้งแต่คอลงมาถึงเกือบเข่าเลย แล้วก็ผ้าผืนเล็ก
สีดำผูกที่คอเสื้ออีกด้วย O__O!

"ป้านชา..."

"หือ"

"แกไม่ต้องไปจ้างเขาขนาดนั้นก็ได้อ้อ -_-;"

ศอกของรุ่งช่วยดึงสติฉันกลับมาสู่โลกของความเป็นจริง ตอนแรกฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันนี่ต้องเตือนอย่างออกนอกหน้าและใช้กำลังแบบนี้ด้วย แต่พอฉันกะพริบตาปริบๆ ดูตัวเองแล้วก็ได้ถึงบางอ้อ...

ฉันยื่นหน้าฝ่าเพลงขลุ่ยที่นั่งอยู่ด้านนอกเพื่อชะโงกไปดูชุดของอิตา พนักงานหน้าหล่อก่อนหน้าแท็บติดเลยอะ อ้า~ มีอะไรจะอับอายมากไปกว่านี้มัยเนี่ย TGT

"ฮะๆ ออยากลองใส่ดูเหรอครับ ^^"

"แหะๆ ^^;"

ฉันเงยหน้าขึ้นสบตานายพนักงานหน้าหล่อแล้วก็หัวเราะแห้งๆ คลอไปกับคำถาม ใส่นั้นะไม่ได้อยากใส่สักหน่อย แต่มันห้ามใจตัวเองไม่ได้ที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับร้านตัวเองนะสิ TAT

"ถ้าสนใจ ตอนนีทางร้านก็เปิดรับสมัครอยู่นะ ลองมาสมัครดูสิ~"

แต่นายพนักงานหน้าหล่อนี่ก็ยังคงคิดว่าฉันอยากใส่ชุดเด็กเลิฟแบบนี้ก็เลยโฆษณาใหญ่ แถมยังขยิบตาให้หัวโຕະจนรุ่งหัวใจละลาย

แต่แหม...พนักงานคนนี่หล่อจริงๆ นะ ย่อมผมเป็นสีส้มทั้งหัวแถมยังเจาะหูข้างเดียวตั้งสองสามรู ดูแหวกแนวเกินไปนิดกับชุดแนวนี้แต่ก็เข้ากันได้ อืม เป็นเพราะความหล่อละมั้ง ดูสิ ขนาดรุ่งยังมองหน้าไปทำท่าละเมอไปเลย ไม่เหมือนเพลงขลุ่ยที่มองอย่างเอื่อมระอา ก็แหล่งละสิ ยัยนี้ไม่ชอบผู้ชายชikovนี่นา เห็นชอบป่าวประกาศว่าอยากเป็นโสดไปเรื่อยๆ ตราบใดที่โลกนี้มีแต่ผู้ชายกั้มกั้ม -_-;

"กรี๊ดดด~ เห็นมัยละป้านชา ฉันบอกแกแล้วว่าร้านนี้เร็ด >_<"

พอตั้งเครื่องดื่มเรียบร้อยแล้ว พนักงานเลิฟชุดเท่คนนั้นก็เดินกลับไปเคาน์เตอร์ แล้วรุ่งก็ได้ฤกษ์กรี๊ดกร๊าดระบายความในใจจนแทบออกนอกหน้า

"ใจเย็นๆ ฉันชั๊กไม่แน่ใจแล้วนะว่าที่เธอชวนป้านชามาที่นี่เพราะอยาก

ช่วยจริงๆ --"

(- -) (_ _) ถูกต้อง~ ฉันเห็นด้วยกับเพลงขลุ่ยมาก

"แหม ก็ที่นี่นะอาหารตาเยอะจะตายไป พวกเธอเด็กเสิร์ฟแต่ละคนสิ มีอยู่เกือบสิบคนแต่หน้าตานี้อย่างกับจะไปเปิดโฮสต์คลับกัน อย่างนั้น แต่อีตาหัวล้มเมื่อกี้มาครวก่อนฉันไม่เห็นนะ แหม~ ทำลายโพลล์สำรวจความหล่อในใจฉันไปได้แบบไม่เหลือคราบเลย คนอะไรก็ไม่รู้หล่อแบบเท่าๆ แล้วยก๊อบหายบๆ หน่อยด้วย * _*"

"ได้ข่าวว่าเธอมีแฟนแล้วไม่ใช่หรอ"

"ฉันจะเอาไปฟ้องนายดรัม --+"

"อ๊า~ อย่างนั้น...เพลงขลุ่ยจำ บั้นชาจำ หมอนั้นได้ฆ่าฉันตายพอดี นะสิ~ T_T"

นายดรัมที่ว่าไม่ใช่ใครหรอก นักเรียนโรงเรียนสหศึกษาแถวๆ โรงเรียนฉันเอง แล้วยังเป็นแฟนสุดที่รักของรุ่งมาตั้งสามปีแล้วด้วย แต่ถ้ายัยนี้มาร้านนี้บ่อยๆ คงได้เลิกกันเข้าสักวัน --;

"ร้านนี้มีแต่ผู้ชายซึ่กจริงๆ --;"

พอนายหัวล้มนั้นเอาออเดอ์มาเสิร์ฟพร้อมกับพูดจาหัวเราะ คิกคักนิดหน่อยก่อนกลับไป เพลงขลุ่ยก็ซบปากบ่นงุบงิบ

"ว่าไปเหอะยัยขลุ่ย เธอไม่คิดอยากลองมีความรักให้หัวใจชุ่มชื้นเลยหรือไง"

"ไม่อยาก...โลกนี้มีแต่ผู้ชายไวใจไม่ได้"

"แล้วพ่อเธอละ --;"

"ไม่นับพ่อฉันอะ --;"

ฉันนั่งฟังเพื่อนตัวเองเถียงกันเรื่องผู้ชายแล้วก็ได้แต่ขำๆ ก่อนจะมองสำรวจร้านต่อไป นี่ถ้าสังเกตดูดีๆ พนักงานที่ว่ามีเกือบสิบคนของที่นี่จะเป็นพนักงานชายมากกว่าพนักงานหญิงซะอีก ก็อย่างว่าอะนะร้านนี้อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนฉัน แล้วโรงเรียนฉันก็เป็นโรงเรียนหญิงล้วนรับพนักงานเสิร์ฟหน้าตาดีๆ แบบนี้มาทำงานก็สมควรอยู่หรอกที่จะมีลูกค้ำร้านนะ --.-

ล้อเล่นนา...ฉันแค่กำลังพยายามคิดเข้าข้างตัวเองอยู่ จริงๆ ลูกค้า
ที่นี่ก็ไม่ได้มีแค่นักเรียนหรอก พวกวัยทำงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัยก็ยังมี
มานั่งกันเลย...อิจฉาจัง T__T

"ทั้งหมดสามร้อยหกสิบห้าบาทครับ ^^"

พอถึงเวลาเก็บเงินก็ยังคงเป็นนายพนักงานหัวล้มเท่าบาคใจคนเดิม
ที่มาเก็บ จริงๆ แล้วพนักงานที่นี่ก็มีเยอะนะ แต่ทำไมตั้งแต่เข้ามาใน
ร้านยันจะออกจากร้าน ฉันถึงได้เจอแต่ นายหัวล้มคนนี้ตลอดเลย --
หรือเขามีระบบตามติดลูกค้าตั้งแต่ต้นยันจบว่า

"อ้อ แล้วยังสนใจสมัครอยู่หรือเปล่าครับ"

"อ่า..."

ลำบากใจจัง ถ้าตอบว่าฉันไม่ได้อยากสมัครแต่แค่อยากมาลอบ
สังเกตการณ์เขาไปเลียนแบบก็จะน่าเกลียดเกินไป -- ถึงแม้ว่าพอมาดู
แล้วยังไม่เห็นเค้าว่าจะมีอะไรให้เลียนแบบได้ก็เหอะ แง~

"เขาเป็นว่าเอานามบัตรร้านผมไปก่อน สนใจยังงัยค่อยว่ากันอีกที~"

อิตาหัวล้มดึงมือฉันไปวางนามบัตรพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้และ
ขยิบตาคาดใจส่งอีกครา

"ถ้ามาสมัครกันทั้งหมดเลยก็ดีสิ ^^"

"..."

ฉันยิ้มแหยๆ รุ่งยิ้มระรื่น ส่วนเพลงขลุ่ยหันไปร้องแหยะใส่ผนังร้าน

"แหม จะได้มาใส่ชุดแบบนี้ไง ^^"

อ่า...ฉันจะบอกเขาดีหรือเปล่านั้นว่าฉันไม่ได้อยากใส่ชุดที่เขาใส่
อยู่จริงๆ --;

"ขอบคุณนะครับ หือ อ้าว มาทำงานด้วยเหอะ~"

นายหัวล้มเดินตามออกมาส่งพวกฉันที่ประตูร้านพร้อมกับพยายาม
เชิญชวนให้มาสมัครงานให้ได้ ก่อนจะหันหน้าไปทักใครบางคนทีเพิ่งเดิน
เข้ามาจากอีกฝั่ง

เพลงขลุ่ยกับรุ่งเดินลึลลออกจากร้านไปแล้ว เหลือแต่ฉันที่ยังคง
หันกลับไปมอง...ผู้ชายคนนั้นอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวมีผ้ากันเปื้อนสีดำคาด

ตรงแถว ดูเหมือนจะเพิ่งเดินออกมาจากห้องของพนักงาน เขาเป็นผู้ชาย
ที่หน้าหวานเอามากๆ ไม่ใช่หวานแบบผู้หญิงเรียบร้อยแต่หวานแบบคมๆ
แถมผมสีน้ำตาลชอยระต้นค่อนนั้นก็ดูดีมากๆ เลยละ นั่นเขาเป็นผู้ชายจริงๆ
ใช่ไหม? น่าอิจฉาความสวยนั่นจัง

"โง่..."

พอได้ยินเสียงทักจากนายหัวส้ม ผู้ชายที่ถูกทักทายคนนั้นก็เงยหน้า
ขึ้นมาพยักหน้าส่งคืนให้ และแหวหนึ่งก่อนที่เขาจะเดินไป...สายตาของ
เขาก็ประสานเข้ากับฉัน...

"บ๊นชา~ เร็วเข้า~"

และแล้วเสียงเรียกของรุ่งก็ดังฉันออกมา ฉันจึงละสายตาจากผู้ชาย
คนที่มองอยู่เมื่อครู่แล้วรีบวิ่งตามเพื่อนตัวเองออกไปนอกร้าน

"มองอะไรอยู่เหรอบ๊นชา --"

"เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก ^^;"

ฮู้ว

ไม่ดีเลยจริงๆ เพียงแค่แป๊บเดียวเท่านั้น แต่ฉันรู้สึกเหมือนโดน
ดิ่งเข้าไปอยู่ในห้วงอากาศที่หัวใจเต้นดิ๊ดดดเลยทีเดียวน อันตรายของผู้ชาย
คุณนี้น่ากลัวจริงๆ --;;

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621590.html>